

תפ"ח 849/08/17 - מדינת ישראל נגד פלונית

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 849-08-17 מדינת ישראל נ' ת"ח (עציר) ואח'

לפני הרכב כבוד השופטים:

אברהם אליקים, סגן נשיא [אב"ד]

תמר נאות פרי

רונית בש

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלונית (עציר)

נאשמת

גזר דין בעניין נאשמת מס' 2

השופטת רונית בש:

1. הנאשמת הורשעה לאחר שמיעת חלק מהראיות, על פי הודאתה בעובדות כתב האישום שתוקן במסגרת של הסדר טיעון, בעבירה של סיוע להריגה, לפי סעיף 298, בנוסח עובר לתיקון 137 לחוק העונשין, ביחד עם סעיף 31 לחוק העונשין, התשל"ז-1977; בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, עבירה לפי סעיף 244 ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין. במסגרת הסדר הטיעון לא הגיעו הצדדים להסכמה לעניין העונש. בד בבד הצהיר ב"כ הנאשמת: "לבקשת חברתי, אני מצהיר שמקובל עלינו שהוראות תיקון 137 לחוק העונשין, לא חלים על עניינה של הנאשמת ובכלל זה, לא תטען על ידינו טענה שיש להחיל על הנאשמת את העבירה של גרימת מוות בקלות דעת ומוסכם עלינו, שבסמכותו של בית משפט נכבד זה, לגזור על הנאשמת בגין עבירה של סיוע להריגה, עונש של עד 10 שנות מאסר". כאן ראוי לציין כי הנאשם הנוסף בתיק, ת"ח, הורשע במסגרת של הסדר טיעון מכוח הודאתו בעובדות כתב האישום מתוקן, בעבירה של הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין; בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 402(ב) ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין; בעבירה של הצתה לפי סעיף 448(א) ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין ובעבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 ביחד עם סעיף 29 לחוק העונשין, ונגזר עליו עונש מוסכם לתקופה כוללת של 21 שנות מאסר בפועל לאחר הפעלה בחופף של שני מאסרים מותנים, האחד בן 8 חודשים והשני בן 5 חודשים, ותוך הטלת מאסר מותנה.

עובדות כתב האישום המתוקן ועובדות מוסכמות נוספות

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, הנאשמת ות"ח (להלן: ת"ח) היו בני זוג, במשך תקופה של כחמישה

חודשים עובר למועד הגשת כתב האישום, והתגוררו יחדיו בדירה בקומה השנייה בבניין ברחוב בחיפה (להלן: הבניין).

במהלך התקופה הנ"ל ת"ח תקף את הנאשמת פעמים רבות. כמו כן הסכימו הצדדים גם בדבר קיומן של העובדות הבאות: מספר חודשים לפני מועד ביצוע העבירה היה מקרה שגב' מ' (דיירת בדירת הנאשמים) ראתה את הנאשם תופס את הנאשמת בשערות ראשה ואומר לה "תצאי בחוץ". הנאשמת בכתה ואמרה לנאשם שיעזוב אותה; ביום 16/4/17 גב' מ' שלחה לאמה של הנאשמת הודעה בה כתבה שתבוא לקחת את הנאשמת, כי הנאשם נותן לה מכות; ביום 9/7/17 גב' מ' שמעה את הנאשם צועק שישרוף את כל הבניין ולאחר מכן ראתה אותו זורק תריס מהמרפסת. כן שמעה את הנאשם צועק על הנאשמת שתסתום את הפה. בהמשך אותו ערב הנאשמת נכנסה לחדרה של גב' מ' ובקשה ממנה 50 ₪ וזו נתנה לה 12 ₪ (רשימת העובדות המוסכמות הוגשה וסומנה ג').

בתקופה שקדמה לאירוע המתואר בכתב האישום, הנאשמת ות"ח לא עבדו ומצבם הכלכלי היה דחוק. י"ב ז"ל, יליד 1961 (להלן: המנוח), התגורר אף הוא בבניין, בדירה בקומה השלישית (להלן: הדירה). המנוח עבד למחייתו כשומר באתר בנייה עד לתאריך 6/6/17. בין הנאשמת ות"ח למנוח היו יחסי שכנות, והשניים ביקשו וקיבלו מספר פעמים מהמנוח סכומי כסף שונים.

בתאריך 3/7/17 שוב ביקשו הנאשמת ות"ח מהמנוח שייתן להם כסף. הנאשמת ות"ח התלוו אל המנוח שמשך סכום של 2,000 ₪ ממכשיר כספומט בבנק הפועלים ברחוב הנביאים 18 בחיפה, ומסר להם חלק ממנו. בתאריך 10/7/17 בסביבות השעה 06:30, החליטו ת"ח והנאשמת לחזור ולבקש מהמנוח כסף. ת"ח נטל עמו סכין מטבח אותה החזיק על גופו (להלן: הסכין) יצא מדירתו, עלה במדרגות וניגש לדירה.

ת"ח הקיש על דלת הדירה וכאשר המנוח פתח את הדלת, ת"ח נכנס לדירה ודרש מהמנוח שייתן לו כסף. המנוח סירב לדרישתו של ת"ח, אמר לו שחשבון הבנק שלו ביתרת חוב, דחף את ת"ח במטרה להוציא אותו מהדירה וסובב את גבו אליו. בשלב זה, ת"ח לקח ממדף בדירה גביע לקידוש עשוי מתכת, והכה באמצעותו את המנוח בראשו.

זמן קצר לאחר שת"ח עלה לדירה, ולאחר ששמעה שיחה בנוגע לכסף בין ת"ח לבין המנוח, עלתה הנאשמת אף היא לדירה, ובנוכחותה ת"ח הצמיד את להב הסכין לצווארו של המנוח ומצווארו ירד דם. אז דרש ת"ח מהמנוח שימסור להם את כרטיס האשראי (להלן: הכרטיס) ואת הקוד הסודי שלו. תחת איומי הסכין, המנוח הצביע על מיקום הכרטיס בארנק על מדף בדירה ומסר לת"ח ולנאשמת את הקוד הסודי של הכרטיס. ת"ח הוציא מהארנק את הכרטיס וכן 50 ₪, ומסר את הכרטיס ואת הקוד הסודי לנאשמת על מנת שתמשוך באמצעותו כסף מחשבון הבנק של המנוח, וכן אמר לה שאם תלשין תראה מה יהיה לה. במהלך השהות בדירה דקר ת"ח את המנוח לכל הפחות שתי דקירות עמוקות בצווארו. בהמשך דקר ת"ח את המנוח בבית החזה והמנוח התמוטט אל רצפת הדירה.

בשלב מסוים של האירוע, לאחר אחת הדקירות בצוואר, אותן דקר ת"ח את המנוח, כשהנאשמת שוות נפש לאפשרות גרימת תוצאה קטלנית, יצאה הנאשמת מהדירה כשברשותה הכרטיס וצעדה לעבר בנק דיסקונט שבבית

הקרנות בחיפה (להלן: הבנק). בהגיעה לבנק, הכניסה הנאשמת את הכרטיס למכשיר הכספומט וביצעה מספר ניסיונות למשוך כסף מחשבונו של המנוח, אולם ללא הצלחה.

הנאשמת חזרה אל הבניין ונכנסה לדירה. אז, ראתה את המנוח מוטל על הרצפה ללא רוח חיים. ת"ח חיטט זמן ממושך בדירה ובחפציו של המנוח בחיפוש אחר כסף ודברי ערך, במטרה לגנוב אותם. במהלך החיפוש, מצאה הנאשמת שקית ובה מטבעות בסך ₪ 23 אולם אותם גנבה.

לאחר מכן, בעוד הנאשמת נמצאת בשירותים בדירה, ניקב ת"ח באמצעות הסכין מספר מכלים שהכילו גז או חומר דליק אחר, אותם מצא בדירה ושילח אש בדירה באמצעות מצית שהייתה ברשותו. זאת עשה ת"ח בכוונה להעלות באש את הדירה ואת גופת המנוח, ובכך למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין בדרך של העלמת ראיות.

בשלב זה, ת"ח והנאשמת ברחו מהדירה שהחלה לעלות באש. בדרכם השליך אחד מהנאשמים אריחי קרמיקה לעבר שכן, אשר פתח את דלת דירתו והבחין בשניים במהלך מנוסתם מהדירה. ת"ח והנאשמת נכנסו לדירתם, לקחו חולצה השייכת לת"ח, יצאו מדירתם וירדו למבואה של הבניין. הנאשמת שמרה ואבטחה את ת"ח בעת שהחביא את החולצה ובתוכה הסכין, בתוך חדרון בכניסה לבניין. אז עלו ת"ח והנאשמת לדירתם, ת"ח התקלח והחביא את הבגדים אותם לבש בתוך פח אשפה וכן הסליק את הכרטיס מתחת לאריחי חרסינה במקלחת.

מותו של המנוח נגרם כתוצאה מהדקירות בצוואר שגרמו לפגיעה בכלי דם ראשיים בצוואר, לאיבוד דם נרחב שהביא קרוב לוודאי להלם תת נפחי. בנוסף נגרמו למנוח במהלך השוד פצעי דקירה בבית החזה, כאשר אחת הדקירות חדרה את שרירי החזה, עצם החזה, קרום הצפק והאונה השמאלית של הכבד וכן שלושה פצעי חתך אשר חדרו את מלוא עובי הקרקפת וגרמו לשלושה מוקדי שריטה בגולגולת.

במעשיהם המתוארים לעיל, גרם ת"ח במעשה אסור למותו של המנוח, תוך שהנאשמת סייעה בידו, בכך שנכחה בדירה וחיזקה את ידו, וכן נמנעה מלהזעיק עזרה בעת שעזבה את הדירה והותירה את ת"ח והמנוח לבדם. זאת עשו ת"ח והנאשמת בשוויון נפש לאפשרות גרימת התוצאה הקטלנית. עוד גנבו הנאשמת ות"ח בצוותא חדא את כרטיס האשראי של המנוח, בכוונה למשוך באמצעותו כסף מחשבון הבנק של המנוח וכן גנבו שטר בסך ₪ 50 ומטבעות בסך של כ- ₪ 23 מדירתו של מנוח, וזאת עשו הנאשמת ות"ח בצוותא חדא, בהיותם בחבורה ותוך שהיו מצוידים במכשיר שיש בו כדי לסכן ולפגוע, ובשעת השוד פצעו את המנוח והשתמשו באלימות כלפי גופו. בנוסף עשו הנאשמת ות"ח דבר בכוונה למנוע או להכשיל הליך שיפוטי או להביא לידי עיוות דין, בדרך של העלמת ראיות.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן בעניינה של הנאשמת עולה כי היא בת 27, גרושה ללא ילדים. הנאשמת מתגוררת עם משפחתה ועובדת מזה כחצי שנה כנציגת שירות טלפוני. הנאשמת תיארה מערכת יחסים נורמטיבית ותקינה עם בני

משפחתה, המנהלים כולם אורח חיים נורמטיבי. עוד עולה מתסקיר שירות המבחן, כי הנאשמת גויסה לצה"ל אך התקשתה להסתגל לתנאי השירות. הנאשמת ערקה מהצבא לתקופה של שנתיים ובהמשך ריצתה עונש של 5 חודשי מאסר בכלא צבאי. לדבריה, על מנת לקדם את שחרורה מצה"ל, נישאה לבחור ממוצא מוסלמי ממנו התגרשה כעבור זמן מה.

4. עברה הפלילי של הנאשמת נקי למעט, כאמור, הרשעתה בביה"ד הצבאי. שירות המבחן התרשם, כי מעורבותה הנוכחית של הנאשמת עם החוק, חריגה וקיצונית בנוף בחייה. הנאשמת ביטאה תחילה קושי להתחבר למשמעות המיוחס לה, אך ככל שחלף הזמן, הצליחה בהדרגה לבחון באופן מעמיק וביקורתי יותר את התנהלותה וביטאה בפני שירות המבחן את שאיפותיה הנורמטיביות לעתיד. הנאשמת אף שולבה ביום 20/11/18 בתוכנית חיזוק והעצמה לנשים צעירות הפועלת באוניברסיטת תל-אביב. צוין כי הנאשמת הגיעה לכל המפגשים באופן רציף ולקחה בהם חלק פעיל עד לסיום התכנית בהצלחה.

5. הנאשמת שיתפה את שירות המבחן בכך שהכירה את הנאשם כחצי שנה טרם מעצרה ותיארה מערכת יחסים שהתאפיינה בהתנהגות אלימה כשברקע התנהלותו השולית ודפוסי שימוש שלו בסמים. שירות המבחן התרשם, כי הנאשמת תפסה עצמה כמוגבלת בכוחותיה אל מול הנאשם, תוך שהתקשתה לשותף את סביבתה הקרובה במצבה. עוד צוין שירות המבחן כי לנאשמת דימוי עצמי נמוך שבא לידי ביטוי במערכות יחסים בחייה, כשהיא נוטה להתחבר מבחינה זוגית, לדמויות כוחניות, המספקות ככל הנראה, מענה לצרכיה הרגשיים, כשהיא עצמה מאופיינת בתחושה של אובדן שליטה ואוטונומיה.

6. בהתייחס לביצוע העבירות, לקחה הנאשמת בפני שירות המבחן אחריות חלקית לביצוע. כאן אציין במאמר מוסגר כי בדיון ביום 8/6/20 הבהירה הנאשמת כי היא מודה בכל עובדות כתב האישום המתוקן תוך שציינה כי כל הכתוב בו הינו אמת. הנאשמת סיפרה לשירות המבחן כי שבוע עובר למעצרה, שבה להתגורר בביתו של הנאשם כשהיא מתקשה לגייס כוחות ולהתמודד עם מצבה. הנאשמת תיארה כי חשה תחושות של פחד ובהלה מפניו של הנאשם והדגישה כי במהלך האירועים חוותה בהלה ובלבול אשר השפיעו על התנהלותה במהלך האירוע ולאחריו, כשלתפסיתה התנהלה באופן סביל. הנאשמת ביטאה צער על מעשיה ועל כך שלא צפתה קודם לכן את תוצאות האירוע. שירות המבחן התרשם כי על אף חלוף הזמן, הנאשמת מתקשה להכיל את המשמעות של בחירותיה והיא נוקטת במנגנוני הגנה של הדחקה והימנעות על רקע העובדה שלא הייתה מעורבת ישירות בגרימת מותו של המנוח. עוד התרשם שירות המבחן, כי הנאשמת לא פעלה בביצוע העבירות מתוך קודים עברייניים מושרשים, אלא מתוך קשיים רגשיים משמעותיים ובמיוחד בקשר שלה עם הנאשם.

7. שירות המבחן צוין כי הנאשמת נתונה במצוקה רגשית משמעותית לקראת מתן גזר הדין. להתרשמותו, הנאשמת תתקשה להתמודד עם עונש מאסר בפועל הכרוך במפגש אינטנסיבי עם אסירות אחרות. להערכת שירות המבחן, הטלת עונש של מאסר בפועל יהיה בעל משמעות רגסיבית על מצבה הנפשי ותפקודה של הנאשמת.

8. בסיכומי של דבר, ותוך מתן הדעת לחומרת העבירות ולתוצאה הטרגית, ממליץ שירות המבחן להטיל על הנאשמת ענישה קונקרטיה ומוחשית במסגרת של מאסר בפועל לתקופת זמן מוגבלת יחסית. מומלץ כי במהלכו של

המאסר בפועל תשולב הנאשמת בטיפול שיסייע לה בהתמודדות לאחר סיום ריצוי עונשה.

ראיות הצדדים לעונש וטיעוניהם לעונש

9. במסגרת הראיות לעונש הפנתה ב"כ המאשימה לסרטונים שצורפו לתיק המוצגים (ת/91א' ו-ת/93א') בהם נראתה הנאשמת ביום הרצח צועדת מביתו של המנוח אל הכספומט בבנק כשהיא מצוידת בכרטיס האשראי של המנוח על מנת להוציא כסף. כמו כן, הפנתה ב"כ המאשימה לסרטון נוסף בתיק המוצגים (ת/101א') מיום 3/7/17 ובו נראים הנאשמת ות"ח ביחד עם המנוח בזמן שהמנוח מושך כסף מהכספומט והנאשמת לצדו, כאמור בסעיף 5 לעובדות כתב האישום המתוקן. בנוסף, הגישה המאשימה את גיליון המרשם הפלילי של הנאשמת המלמד על הרשעתה בעבירה של היעדר משרות צבאי ללא רשות בגינה הושת עליה עונש מאסר בפועל לתקופה של 5 חודשים.

10. במסגרת ראיות ההגנה לעונש העידה אמה של הנאשמת, הגב' אביבית כהן, אשר סיפרה כי מאז המקרה הנאשמת שיקמה את חייה. לדבריה, הנאשמת השתתפה בקורס של שנה באוניברסיטה בתחום של עבודה סוציאלית, וכיום היא עובדת כמזכירה רפואית בקופת חולים ומסייעת רבות בכלכלת הבית. אמה של הנאשמת סיפרה גם על מצבו הרפואי של בעלה ועל מצבה הכלכלי הקשה של המשפחה שהביא למעבר המשפחה להתגורר בישוב חריש. בסיכום דבריה ביקשה אמה של הנאשמת את רחמיו של בית המשפט על בתה בעת גזירת דינה. מטעם ההגנה הוגשו גם מסמכים רפואיים לעניין נכותו ומצבו הרפואי של אביה של הנאשמת (1/ס).

11. ב"כ המאשימה הגישה את טיעוני המאשימה לעונש בכתב והוסיפה וטענה בעל-פה בדיון. בטיעוניה לעונש פרטה המאשימה את עובדות כתב האישום המתוקן כדי ללמד על חומרת מעשיה של הנאשמת. לטענת המאשימה, בחינת מעשיה ומידת אשמתה של הנאשמת, מביא למסקנה שהלה סייעה לנאשם בגרימה למותו של המנוח באופן משמעותי הקרוב כפסע לשותפות מלאה. עוד נטען כי הנאשמת הייתה שותפה מלאה לביצוע עבירות השוד בנסיבות מחמירות ושיבוש מהלכי משפט.

12. המאשימה סבורה, כי נוכח חומרת מעשיה של הנאשמת הרי שעל נסיבותיה האישיות לסגת מפני הצורך בהטלת עונש משמעותי והולם. המאשימה סבורה עוד, כי מערכת היחסים הכוחנית והאלימה בין ת"ח לנאשמת אינה יכולה לפטור אותה מאחריותה להתרחשות האירועים. הוטעם כי לאורך התרחשות האירועים יכלה הנאשמת, במספר הזדמנויות, להזעיק עזרה ולסייע למנוח, אולם לא רק שלא עשתה כן, אלא אף שיתפה פעולה עם ת"ח. צוין לעניין זה אף שאין לכך תימוכין כי הנאשמת ראתה את ת"ח עולה לדירה כשברשותו הסכין. עוד צוין כי הנאשמת בחרה מיוזמתה לעלות לדירה, וכי אף לאחר שת"ח דקר את המנוח דקירה אחת בצווארו, חיזקה הנאשמת את ידו, לקחה את כרטיס האשראי של המנוח ויצאה מהדירה תוך שצעדה בשוויון נפש ברחובות העיר במטרה להוציא כסף באמצעות כרטיס האשראי של המנוח, וכל זאת במקום להזעיק עזרה. הנאשמת חזרה לדירה מיוזמתה ושהתה שם במהלך כל ההתרחשות המתוארת בכתב האישום ואף נטלה שקית עם כסף שמצאה במקום. בהמשך, היא אף הצטרפה לנאשם בלכתם להחביא את הסכין. נטען ע"י המאשימה כי מדובר בהתרחשות שהתארכה במשך פרק זמן משמעותי ולא ניתן בגינה לפטור את הנאשמת בדרך של ענישה בדמות של עבודות שירות כבקשת ההגנה.

13. ב"כ המאשימה ציינה כי במקרה שבפנינו נפגע הערך החברתי המוגן החשוב מכל- קדושת החיים וכי בחינת מכלול נסיבות ביצוע העבירות מלמדת על חומרתן. נטען כי חלקה היחסי של הנאשמת בביצוע העבירות אינו מבוטל כלל ועיקר. עסקינן בנזק חמור של אובדן חיי אדם לו גרם הנאשם בסיוע הנאשמת, אשר ביצעה עבירות נוספות, חמורות כשלעצמן.

14. המאשימה סבורה כי טענת ההגנה לפיה מתקיימת במקרה זה קרבה להגנת הכורח, המצדיקה כחלק מנסיבות ביצוע העבירה, התחשבות לעניין קביעת מתחם העונש ההולם, לא תסכון. הוטעם כי סייג הכורח עניינו מצב בו פרט מסוים נתון תחת איום, השולל הימנו את יכולת הבחירה החופשית בין ביצוע העבירה הפלילית ובין הימנעות מביצועה ולשם תחולת הסייג נדרש בין היתר, שיתקיימו (במצטבר) תנאי הבלעדיות שלפיו לא הייתה כל דרך אחרת להתמודד עם הסכנה המוחשית ותנאי הסבירות שלפיו אמצעי ההגנה מפני הסכנה המוחשית היו סבירים. בהסתמך על פסק הדין בע"פ 4442/19 מדינת ישראל נ' שוויץ ובוחניק, טענה ב"כ המאשימה כי הנאשמת לא הוכיחה ברף ההוכחה הנדרש להוכחת הקרבה לסייג (רף של מאזן ההסתברויות) כי עמדה בפני סכנה מידית וכי לא ניתנה לה האפשרות לנקוט בדרך חלופית. נטען כי התנהלותה של הנאשמת ביום האירוע ממקמת אותה הרחק מתחולת סייג הכורח, זאת נוכח העובדה שהנאשמת חלפה, כאמור, על פני מספר צמתים בהם יכולה הייתה להזעיק עזרה בקלות רבה. עוד צוין לעניין זה, כי על אף האלימות שהפגין ת"ח כלפי הנאשמת במהלך מערכת היחסים ביניהם, הרי שלא נטען כי ביום האירוע הוא היה אלים כלפיה, וממילא היא לא נמצאה בסכנה מידית. בנוסף נטען ע"י המאשימה כי הימנעותה של הנאשמת מלהעיד עומדת לה לרועץ, שכן היא לא מסרה את גרסתה אשר לנסיבות שהביאו אותה לביצוע העבירות כדי לבסס כי מתקיימת בעניינה קרבה לסייג הנ"ל (הגנת הכורח). כאן אקדים ואציין כי הדין עם ב"כ המאשימה בטיעונה הנ"ל לפיו לא עלה בידי הנאשמת לבסס בתיק זה קרבה להגנת הכורח, אשר הוכחתה עשויה להשפיע לקולה על קביעת מתחם העונש ההולם מכוח סעיף 40(א)(9) לחוק העונשין. ודוקו, מסכת העובדות בכתב האישום המתוקן מלמדת אכן, כנטען ע"י המאשימה, כי בפני הנאשמת עמדו מספר צמתים בהם יכולה הייתה להזעיק עזרה, וחרף זאת היא התנהלה באופן המתואר. לכך יש להוסיף את העובדה שהנאשמת לא העידה בתיק זה כדי לבסס את טענתה בדבר הקרבה לסייג של הגנת הכורח וכדי ללמד כי ביום האירוע עצמו היא הייתה נתונה תחת איומיו של ת"ח באופן שהשפיע על יכולת הבחירה החופשית שלה ולא אפשר לה לנקוט, מפני הסכנה המוחשית, באמצעים סבירים יותר. ראוי לציין כי בפסק דינו הנ"ל הבהיר בית המשפט העליון כי רף ההוכחה העומד בפני ההגנה להוכחת הנסיבה של קרבה לסייג לאחריות פלילית, כיתר נסיבות ביצוע העבירה, הינו עפ"י מאזן ההסתברויות, ומשכך ברי כי לא עלה, כאמור, בידי ההגנה בתיק זה להוכיח כנדרש קרבה להגנת הכורח הנזכרת בסעיף 34ב לחוק העונשין.

15. נוכח האמור לעיל ולאחר שהפנתה לפסיקה לעניין העונש ותוך שציינה כי אינה מתעלמת ממאזן הכוחות בין ת"ח לבין הנאשמת, ביקשה ב"כ המאשימה לקבוע מתחם עונש הולם, לגבי הנאשמת, הנע בין 6-10 שנות מאסר בפועל.

16. ב"כ המאשימה הפנתה בהמשך לתסקיר שירות המבחן הנוקט בלשון ברורה וממליץ על הטלת עונש קונקרטי ומוחשי על הנאשמת של מאסר בפועל לתקופת זמן יחסית מוגבלת. בסיכומו של דבר, נוכח נסיבותיה האישיות של הנאשמת, לרבות מערכת היחסים עם ת"ח, וכן נוכח הודאתה בביצוע העבירות ועברה הפלילי הקל, מבקשת המאשימה לקבוע את עונשה ברף התחתון של מתחם העונש ההולם לו היא עותרת, כאמור, וזאת לצד עונש של מאסר על תנאי מרתיע. בדיון בפנינו הבהירה ב"כ המאשימה, כי לא עתרה להשתתף רכיב של פיצוי על הנאשמת מאחר שלא ידוע

למאשימה על קרובי משפחה של המנוח.

17. בפתח טיעוני ההגנה לעונש, נטען ע"י הסניגור כי מתחם העונש ההולם לו עותרת המאשימה, הכולל בחובו ברף העליון את העונש המרבי של עשר שנות מאסר הקבוע לצידה של עבירת הסיוע להריגה, אינו הולם את המציאות המשפטית ואת המדיניות הרצויה. לשיטתו, קביעת עונש מרבי זה נועדה למקרים בהם נאשם נמצא אשם בעבירת סיוע להריגה המצויה בדרגת חומרה גבוהה ביותר עמם לא נמנה המקרה שבפנינו. הסניגור ביסס את טענתו הנ"ל על ההנחה שעבירת הסיוע להריגה היא העבירה העיקרית בתיק זה. כאן יוער כי אין ממש בטענה הנ"ל שהרי עבירת השוד בנסיבות מחמירות בה הורשעה הנאשמת כמבצעת בצוותא נושאת לצידה עונש מרבי כפול של 20 שנות מאסר.

18. ההגנה טענה עוד כי במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם יש לתת את הדעת למצבה הנפשי והקוגניטיבי של הנאשמת וכן לתרומתה הפיזית לביצוע המעשים השונה באופן ניכר מזו של ת"ח. הסניגור הפנה לרשימת העובדות המוסכמות ולעובדות כתב האישום המתוקן מהן עולה מערכת היחסים האלימה ששררה בין ת"ח לנאשמת והשפעתו עליה. נטען כי הנאשמת עצמה הייתה עשויה להיות אף היא קורבן של ת"ח שהינו אדם מסוכן ואימפולסיבי. בד בבד נטען כי רצונה החופשי של הנאשמת הוגבל בצורה משמעותית באופן המשליך ישירות מבחינה מוסרית על עקרון האשמה. עוד נטען כי כל מעשי האלימות כלפי המנוח, הן במסגרת עבירת ההריגה והן במסגרת עבירת השוד, בוצעו אך על-ידי ת"ח. הסניגור ביקש לראות, בנסיבות שבפנינו, את הנאשמת כמי שמצויה בקרבה לסייג של הגנת הכורח (סעיף 40א(ט)(9) לחוק העונשין) ולחילופין כמי שהושפעה בעת ביצוע העבירה ע"י הנאשם האחר- ת"ח (סעיף 40א(ט)(2) לחוק העונשין), דבר המצדיק, לטענתו, התחשבות לקולה במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם. בנסיבות אלו, ביקשה ההגנה לקבוע מתחם עונש הולם של עד חמש שנות מאסר בפועל.

19. אשר לקביעת עונשה של הנאשמת בתוך מתחם העונש ההולם, הפנה הסניגור וביקש להתבסס על בקשת המאשימה לקבוע את עונשה של הנאשמת בתחתית מתחם העונש ההולם, בהינתן עברה הפלילי הכמעט נקי ויתר הנסיבות המקלות בעניינה. עוד ביקש הסניגור לקחת במניין השיקולים לקולה את התקופה בה הייתה נתונה הנאשמת במעצר של ממש, מיום 10/7/17 עד ליום 15/10/17, אז נעצרה באיזוק אלקטרוני ורק ביום 9/7/18 אושרו לה חלונות התאוררות. עוד צוין כי ביום 1/8/18 בוטל המעצר באיזוק האלקטרוני והותר לנאשמת לצאת לעבודה וכי מיום 11/3/19 היא מצויה במעצר בית לילי בלבד. הודגש כי בכל התקופה הנ"ל לא נרשמו לחובתה של הנאשמת הפרות של התנאים המגבילים, דבר המעיד על האמון שניתן לתת בה. עוד הפנה הסניגור לתסקיר שירות המבחן המלמד כי הנאשמת שולבה בתכנית חיזוק והעצמה לנשים צעירות ונכחה באופן רציף בכל המפגשים עד לסיום התכנית בהצלחה. כן נטען כי שירות המבחן התרשם כי הנאשמת תתקשה להתמודד עם עונש של מאסר בפועל והעריך כי הטלת עונש של מאסר בפועל יהיה בעל משמעות רגריסיבית על מצבה הנפשי ותפקודה ולכן בא בהמלצה להשית עליה ענישה קונקרטית ומוחשית בדמות מאסר בפועל לתקופת זמן מוגבלת יחסית. הסניגור ביקש, בהמשך לדבריו הנ"ל, ותוך שטען כי יש לראות את הנאשמת כבעלת פוטנציאל לשיקום, כי בית המשפט יורה לשירות המבחן להבהיר האם המלצתו מתייחסת להטלת עונש של מאסר בפועל על הנאשמת לריצוי בעבודות שירות לצד צו מבחן. כאן אציין כי עיון בפסקה האחרונה בתסקיר מלמד כי שירות המבחן מתייחס למאסר בפועל של ממש ולא למאסר בעבודות שירות, שהרי מומלץ להשית על הנאשמת עונש מוחשי וקונקרטי במסגרת של מאסר בפועל. אילו היה מומלץ על מאסר בעבודות שירות, היה נוקט שירות המבחן באופן מפורש בביטוי "מאסר בעבודות שירות". יתרה מכך, שירות המבחן מציין מפורשות באותה פסקה כי במסגרת המאסר מומלץ לתת מענה טיפולי לנאשמת על מנת להכין אותה להליך השיקומי שיבוא "לאחר

סיום ריצוי עונשה", קרי: לאחר ריצוי עונש של מאסר בכלא. אשר על כן, אני סבורה כי אין מקום להורות לשרות המבחן להגיש תסקיר המבהיר האם מומלץ לאפשר לנאשמת לבצע מאסר בדרך של עבודות שרות, מה גם שאין מקום, לדעתי, כפי שיובהר להלן, להשית על הנאשמת עונש של מאסר בעבודות שרות תוך חריגה, מטעמי שיקום, ממתחם העונש ההולם.

20. בסיכומי של דבר, ביקש הסניגור מבית המשפט לבחון האם עניינה של הנאשמת נכנס לגדר אותם מקרים בהם ייצא אינטרס הציבור נשכר משליחתה לעונש של מאסר מאחורי סורג ובריח. הסנגור טען כי לאור מאמצי השיקום של הנאשמת, יש מקום לסטות בעניינה, לקולה, מטעמים של שיקום ממתחם העונש ההולם ולהשית עליה עונש של מאסר בפועל שירוצה בעבודות שירות.

דין והכרעה

21. תיקון מס' 113 לחוק העונשין מתווה את העיקרון המנחה את ביהמ"ש בבואו לגזור דינו של נאשם, שהינו, לפי סעיף 40ב לחוק העונשין, עיקרון ההלימה, לפיו צריך להתקיים יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם לבין סוג ומידת העונש המוטל עליו. יחס זה מבטא, למעשה, את עיקרון הגמול (ראה ע.פ. 1523/10 פלוני נ' מדינת ישראל, 18/4/12). סעיף 40ג לחוק העונשין קובע, כי על ביהמ"ש לקבוע מתחם עונש הולם למעשה העבירה שביצע הנאשם, בהתאם לעיקרון המנחה הנ"ל. לשם כך, יתחשב ביהמ"ש בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכלולות 40ט לחוק העונשין.

22. בשלב הראשון על בית המשפט לבדוק האם העבירות מושא כתב האישום מהוות אירוע אחד או מספר אירועים נפרדים. אם יגיע למסקנה כי מדובר באירועים נפרדים עליו לקבוע מתחם ענישה הולם לכל אירוע בנפרד ולאחר מכן לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר) או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40ג(ב) לחוק העונשין) (ראו ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.2013)). בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014) (להלן: עניין ג'אבר) קבע בית המשפט העליון, כי עבירות שיש ביניהן קשר ענייני הדוק ושניתן להשקיף עליהן כמסכת עבריינית אחת ייחשבו לאירוע אחד (ראו בעניין זה פסקה 5 לחוות דעתה של כב' השופטת ברק ארז בעניין ג'אבר ופסקה 2 לחוות דעתו של כב' השופט פוגלמן). במקרה דנן, ועל כך אין חולק, קיים קשר הדוק בין העבירות בהן הורשעה הנאשמת והן מהוות מסכת עבריינית אחת ומשכך יש לראותן כאירוע אחד בגינו ייקבע מתחם העונש ההולם.

23. הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות שבפנינו הינם קדושת החיים ושלמות הגוף, וזאת לצד בטחון ושלווה הציבור וכן שלטון החוק הנפגע כתוצאה מביצוע העבירה של שיבוש מהלכי משפט. לעניין הפגיעה ע"י עבירת הסיוע להריגה בערך העליון והנשגב של קדושת חיי אדם יפים דבריו הבאים של בית המשפט העליון בע"פ 9369/07 מיקל נ' מדינת ישראל (4/6/09):

"קדושת חיי אדם היא ערך עליון. היא נובעת מערכי יסוד אנושיים, היא נובעת מן הערכים שבבסיסה של

מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית; היא עוגנה בחוק יסוד כבוד האדם וחירותו, הקובע (סעיף 1) כי 'זכויות היסוד של האדם בישראל מושתתות על ההכרה בערך האדם, בקדושת חייו...'. והאוסר (סעיף 2) על פגיעה ב'חייו, בגופו או בכבודו של אדם באשר הוא אדם'...לדידנו, יש ליתן משקל לקדושת חיי אדם במובנם בערכי מדינת ישראל ובעולם ערכים אוניברסלי - שופך דם האדם דמו ישפך, כי בצלם אלוהים ברא את האדם...".

24. הנאשמת סייעה לנאשם בביצוע עבירת ההריגה שתוצאתה היא הקשה מכל- קיפוד חיי המנוח, ולפיכך מתחם העונש ההולם חייב לגלם בחומרתו את הערך הקדוש של חיי אדם. לא בכדי נפסק, כי פגיעה בעקרון קדושת החיים מחייבת העברה של מסר חד-משמעי של ענישה לחומרה, תוך מתן משקל בכורה לשיקולי גמול והרתעה. נקודת המוצא היא כי בגזירת העונש במקרה כגון דא יינתן ביטוי לחומרת מעשה האלימות ולטרגדיה המיותרת של אובדן חיי אדם (ראו ע"פ 4205/14 נחום בן יצחק נ' מ"י (29/5/16), מפי כב' הש' ברק-ארז, וכן ע"פ 2772/11 מימון נחמני נ' מדינת ישראל (21/3/12)).

25. בנוסף לעבירת הסיוע להריגה בגינה נקבע עונש מרבי של 10 שנות מאסר, הורשעה הנאשמת, כאמור, גם בביצוע עבירה מוגמרת של שוד בנסיבות מחמירות בגינה נקבע, ולא בכדי, עונש מרבי של 20 שנות מאסר. לשתי העבירות הנ"ל נוספת גם העבירה של שיבוש מהלכי משפט שגם בה הורשעה הנאשמת. עם זאת, חשוב להדגיש כי ת"ח היה הדומיננטי והפעיל בין השניים בכל המובנים. מעבר לכך שת"ח הינו זה שביצע את עבירת ההריגה ואילו הנאשמת אך סייעה לו ומעבר לכך שת"ח ביצע לבדו את עבירת ההצתה, הרי שהוא זה שנטל חלק רב ופעיל לאורך כל האירוע ואילו חלקה של הנאשמת היה פחות בהרבה. כך, למשל, היה זה ת"ח שנטל את סכין המטבח והחזיקה על גופו עת שעלה לדירת המנוח שם דרש כסף מהמנוח והיכה אותו בראשו בגביע ממתכת ששימש לקידוש, וזאת לפני שהנאשמת עלתה לדירה. ת"ח, בהמשך, איים על המנוח בסכין שהצמיד לצווארו תוך שדרש ממנו את כרטיס האשראי והקוד הסודי ולאחר שהשיגם שב ודקר את המנוח עד שהביא למותו והוא היה גם זה שבאופן בלעדי הצית את הדירה והחביא בפועל את החולצה, הסכין וכרטיס האשראי. אין להתעלם מכך שהנאשמת התנהלה בין לבין גם באופן אקטיבי. כך, לאחר אחת הדקירות, ותוך שהיא אדישה לאפשרות גרימת התוצאה הקטלנית, צעדה לה הנאשמת, ללא מפרע, לבנק וניסתה למשוך מספר פעמים כסף מחשבונה של המנוח (ת/91א ו-ת/93א). כך גם לאחר ששבה לדירה, בהיות המנוח מוטל על הרצפה, ללא רוח חיים, גנבה הנאשמת שקית שמצאה ובה סכום כסף. עם זאת, המעשים ברובם נעשו, כאמור, ע"י הנאשם שהיה פעיל ודומיננטי ואף איים, במהלך העניינים, על הנאשמת כי אם תלשין עליו אזי "תראה מה יהיה לה".

26. זאת ועוד, מעובדות כתב האישום המתוקן עצמו ומרשימת העובדות המוסכמות עולה באופן ברור ומפורש כי במהלך חמשת החודשים בהם התגוררו ת"ח והנאשמת יחדיו, תקף אותה ת"ח פעמים רבות והטיל עליה מורא. אף התנהלותו של ת"ח באירוע, לרבות האיום הנ"ל על הנאשמת, ממחישים את השפעתו הקשה עליה, אשר באה לידי ביטוי בהתנהלותה במהלך האירוע. אמנם, אין עסקינן, כאמור לעיל, במי שנמצאה בקרבה לסייג של הגנת הכורח. אולם, יש לראות את הנאשמת כמי שהושפעה בעת ביצוע העבירה ע"י הנאשם האחר, ע"י ת"ח, דבר המצדיק מכוח סעיף 40א(ט)(2) לחוק העונשין התחשבות לקולה בנאשמת במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם לגביה.

27. ב"כ הצדדים טענו ובצדק כי כמעט ולא ניתן לאתר פסיקה לעניין מדיניות הענישה הנהוגה המתייחסת באופן מפורש לעבירה של סיוע להריגה. אי לכך אתייחס להלן לפסק דין אחד שניתן לעניין עבירה של סיוע להריגה בע"פ

4329/03 צ'ונג צ'אי נ' מדינת ישראל (24.12.2003) (להלן: עניין צ'אי). בעניין צ'אי דובר במערער שהורשע בבית המשפט המחוזי, על פי הודאתו, בעבירות של סיוע להריגה וסיוע להשמדת ראיה במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמה לגבי העונש. בית המשפט המחוזי השית על אותו מערער שדקר את המנוח אשר נחנק לאחר מכן ע"י אחר, מאסר בפועל בן 8 שנים. בית משפט העליון הפחית את עונשו והעמידו על 6 שנות מאסר בפועל בהתחשב בכך שמעשיו באו כתגובה מידית לאיום שאיים המנוח עליו ועל אחרים באמצעות סכין.

28. אשר לעבירת השוד בנסיבות מחמירות, שבוצעה, כאמור ע"י הנאשמת, בצוותא חדא עם ת"ח, יצוין כי בפסיקת בית משפט העליון נפסק כי הענישה בעבירות מעין אלו, צריכה לבטא את הסלידה החברתית העמוקה מהמעשים ולשלוח מסר מרתיע "לכל מי שבוחר להשיג רווח 'קל' בדרך עבריינית תוך פגיעה באנשים תמימים הנקרים בדרכם" (ע"פ 5265/12 עמור נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (27.12.2012)).

29. להלן תובא פסיקה בעבירה של שוד בנסיבות מחמירות, תוך שימוש בנשק קר, במסגרת בחינת מדיניות הענישה הנהוגה:

· ע"פ 4442/19 מדינת ישראל נ' דניאל אלחנדרו שוץ ואח' (13/11/2019) - ביהמ"ש העליון קיבל את ערעור המדינה על קולת עונשי המאסר בפועל שהושתו על המשיבים בגין הרשעתם בשתי עבירות של שוד בצוותא בנסיבות מחמירות, והרשעת משיב 1 גם בתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות. משיב 1 נדון ל-20 חודשי מאסר בפועל ומשיב 2 נדון ל-28 חודשי מאסר פועל, וכן הופעלו בעניינו 5 חודשי מאסר על תנאי במצטבר. בנוסף הושתו על המשיבים עונשי מאסר על תנאי והם חויבו בתשלום פיצויים. בית המשפט העליון החמיר בעונשם של המשיבים כך שהתווספו 10 חודשי מאסר בפועל לעונש שנגזר על כל אחד מהם. אותם משיבים ביצעו בצוותא חדא שני מעשי שוד תוך שימוש בנשק קר ובאלימות שכוונה כלפי עובדי לילה; בשני המקרים הצטיידו המשיבים בסכינים, ברעלות ובגז פלפל ובשני המקרים נגרמה פציעה לעובדים תמימים, ואף נגרם נזק פוסט טראומתי לאחד העובדים וכן הופעלה אלימות לא סבירה על הקורבנות.

· ע"פ 8696/18 מדינת ישראל נ' עדנאן מני (18/04/19) - המשיב הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של שוד בנסיבות מחמירות, חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והחזקת סכין שלא למטרה כשרה, ונגזרו עליו 50 חודשי מאסר בפועל, הפעלת 10 חודשי מאסר מותנה (לריצוי במצטבר), מאסר על תנאי ופיצויים למתלוננת. ביהמ"ש העליון קיבל את הערעור בקבעו, כי עניינו של המשיב נמנה עם אותם מקרים חריגים המצדיקים התערבות בעונש. צוין כי המשיב גרם לפגיעות חמורות לבריאותה ורווחתה של המתלוננת שימשיכו להשפיע על מהלך חייה גם בעתיד. להשלכות הקשות של העבירות שביצע המשיב נוסף עברו הפלילי המכביד ביותר, הכולל הרשעות בעבירות דומות ונשיאה בעונשי מאסר מאחורי סורג ובריה, שלא הרתיעו אותו מלשוב לסורו. עונש המאסר בפועל הועמד על 62 חודשים.

· ע"פ 5780/13 בן אבו נ' מדינת ישראל (16/7/14) - עסקין במערער שהורשע בביצוע עבירה של שוד בנסיבות מחמירות והחזקת סכין שלא כדין. המערער נכנס לחנות מכולת, פנה למוכר, כשבידו סכין שלופה, והורה לו למסור לידיו את כל הכסף שברשותו. בהמשך, הצמיד המערער את הסכין לצווארו של המתלונן וחזר על הוראתו. המתלונן

מסר למערער את סכום הכסף בקופה (₪ 480) בשטרות וסכום נוסף במטבעות. לאחר מכן, הורה המערער למוכר להעביר לרשותו גם את הכסף במכנסיו וזה השיב לו כי אין ברשותו סכום נוסף. בשלב מסוים של השוד הצליח המתלונן לאחוז בסכין של המערער, עת שזה הניחה על דלפק החנות, ולהניפה לעבר המערער, שאז נמלט המערער מהחנות כשבידיו הכסף. בעניין בן אבו עסקין במערער בעל עבר פלילי עשיר. בית המשפט העליון קבע בעניין בן אבו מתחם ענישה הולם בטווח שבין 30 לבין 60 חודשי מאסר בפועל, תוך שהפחית את עונש המאסר בפועל שנגזר על המערער מעונש של 52 חודשי מאסר בפועל לעונש של 45 חודשי מאסר בפועל.

30. לאחר שבחנתי את הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה מביצוע העבירות על-ידי הנאשמת, את נסיבות ביצוען ונתתי דעתי למדיניות הענישה הנהוגה בעיקר לגבי עבירת השוד בנסיבות מחמירות, אני בדעה כי מתחם העונש ההולם בתיק זה נע בין עונש של 4-8 שנות מאסר בפועל לצד רכיב ענישה של מאסר על תנאי משמעותי ומרתיע.

31. כאן אציין כי אין מקום, לעניות דעתי, להיעתר לבקשת ההגנה ולסטות לקולה ממתחם העונש ההולם הנ"ל מטעמים של שיקום. סמכותו של בית המשפט לסטות לקולה ממתחם העונש ההולם נובעת מסעיף 40 ד(א) לחוק העונשין, הקובע, כהאי ליסנא: "קבע בית המשפט את מתחם העונש ההולם בהתאם לעיקרון המנחה ומצא כי הנאשם השתקם או כי יש סיכוי של ממש שישתקם, רשאי הוא לחרוג ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקומי כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במבחן לפי סעיפים 82 או 86 או לפי פקודת המבחן [נוסח חדש], התשכ"ט-1969". במקרה דנן לא ניתן ללמוד מהתמונה המצטיירת ממקרא תסקיר שירות המבחן אודות הנאשמת כי השתקמה או יש סיכוי של ממש שתשתקם. ודוק, מהתסקיר עולה, כי "מדובר בצעירה בלתי בשלה", בעלת אופי סגור ומופנם. שירות המבחן הנותן את הדעת, בראש ובראשונה, לשיקולים של שיקום ממליץ, כאמור, להשית על הנאשמת ענישה של מאסר בפועל לתקופה מוגבלת, תוך שהוא מוסיף המלצה למתן מענה טיפולי לנאשמת במהלך מאסרה, כהכנה לטובת הליך שיקומי עתידי. ובמילים אחרות, הליך שיקומי בעניינה של הנאשמת טרם החל. לא ניתן בשלב זה להגיע לכלל מסקנה כי יש סיכוי של ממש שהנאשמת תשתקם וברי כי לא ניתן לקבוע, בנסיבות אלו, מסמרות לגבי שיקומה.

32. אינני מתעלמת מכך שמהתסקיר עולה כי הנאשמת תתקשה להתמודד, נוכח מאפייני אישיותה, עם עונש של מאסר בפועל שיוביל למפגש אינטנסיבי עם אסירות, דבר העלול לפגוע במצבה הנפשי ובתפקודה ומצדיק, להערכת שירות המבחן, השתת עונש של מאסר בפועל לתקופת זמן קצרה. כידוע, שירות המבחן אמון על אינטרס שיקומו של הנאשם בלבד ואילו בפני בית המשפט, הגוזר דינו של נאשם, עומדת התמונה הכוללת, לרבות האינטרס הציבורי ויתר מכלול שיקולי הענישה, לרבות שיקול הגמול וההרתעה. לפיכך, אין בית המשפט מחויב לאמץ את המלצת שירות המבחן, כלשונה, בעת גזירת דינו של נאשם (ראו: ע"פ 344/81 מדינת ישראל נ' שחר סגל פ"ד לה(4) 313 (1981); ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני פ"ד נד(3) 685 (2000)). נוכח החשיבות המוגברת בענייננו לשיקולים של גמול והרתעה, ומשלא קיים בעת הזו אפיק שיקומי בעניינה של הנאשמת, הרי שאין מקום לסטות לגביה לקולה ממתחם העונש ההולם, אף לא בדרך של השתת תקופת מאסר בפועל של ממש לתקופה הקצרה יותר מהרף התחתון של מתחם העונש ההולם הנ"ל.

33. עם זאת, נוכח מכלול הנסיבות שאין קשורות בביצוע העבירות, מן הראוי להעמיד את עונשה של הנאשמת

ברף התחתון של מתחם העונש ההולם. בנקודה זו אציין את עברה הכמעט נקי של הנאשמת, את הודאתה בעובדות כתב האישום מיד לאחר תיקונו במסגרת של הסדר טיעון וכן את נסיבותיה האישיות הקשות, כמצטייר מתסקיר שירות המבחן ומטיעוני ההגנה לעונש. לכל אלו אוסיף את העובדה שההליך המשפטי, לרבות מעצרה, היוו עבודה גורם מרתיע וכן את הקפדתה על קיום תנאי שחרורה, כמו גם את התנהלותה הנורמטיבית בתקופה זו במישור הלימודי והתעסקותי. עוד אוסיף לקולה את היות הנאשמת במעצר באיזוק אלקטרוני במשך תקופה משמעותית של כעשרה חודשים.

34. בסיכומי של דבר, אני מציעה לחברי להרכב להשית על הנאשמת את העונשים, כדלקמן:

· מאסר בפועל לתקופה של ארבע שנים, בניכוי ימי מעצרה (מיום 10/7/17 עד ליום 15/10/17).

· מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך שלוש שנים והתנאי הוא לבל תעבור הנאשמת עבירת אלימות מסוג פשע או עבירת רכוש מסוג פשע, לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977.

· מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים למשך שלוש שנים והתנאי הוא לבל תעבור הנאשמת עבירת אלימות מסוג עוון או עבירת רכוש מסוג עוון או עבירה לפי סימן א' לפרק ט' לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ר. בש, שופטת

השופט אברהם אליקים, סגן נשיא [אב"ד]:

אני מסכים.

**א. אליקים, שופט
סגן הנשיא
[אב"ד]**

השופטת תמר נאות פרי:

אני מסכימה.

**ת. נאות-פרי,
שופטת**

הוחלט פה אחד לגזור על הנאשמת את העונשים הבאים:

- מאסר בפועל לתקופה של ארבע שנים, בניכוי ימי מעצרה (מיום 10/7/17 עד ליום 15/10/17).
- מאסר על תנאי לתקופה של 12 חודשים למשך שלוש שנים והתנאי הוא לבל תעבור הנאשמת עבירת אלימות מסוג פשע או עבירת רכוש מסוג פשע, לפי חוק העונשין, התשל"ז-1977.
- מאסר על תנאי לתקופה של 5 חודשים למשך שלוש שנים והתנאי הוא לבל תעבור הנאשמת עבירת אלימות מסוג עוון או עבירת רכוש מסוג עוון או עבירה לפי סימן א' לפרק ט' לחוק העונשין, התשל"ז-1977.
- הנאשמת תתייצב למאסרה בבית סוהר יס"ר נווה תרצה ביום 26.7.2020 עד השעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותה תעודת זהות או דרכון. על הנאשמת לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.
- עד לתחילת הנשיאה במאסר יחולו על הנאשמת כל התנאים לפיהם היא משוחררת היום ובנוסף מוצא צו עכוב יציאה מהארץ של הנאשמת שיבוטל מיד לאחר התייצבותה לנשיאה במאסר.

המזכירות תשלח העתק מגזר הדין לשירות המבחן.

זכות ערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, ב' תמוז תש"פ, 24 יוני 2020, במעמד ב"כ המאשימה, ב"כ הנאשמת עו"ד שרמן והנאשמת בעצמה.

ר. בש, שופטת

**ת. נאות-פרי,
שופטת**

**א. אליקים, שופט
סגן הנשיא
[אב"ד]**